

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การมอบอำนาจของนายทะเบียนประจำจังหวัดตามพระราชบัญญัติ
ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.) ได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๒๐๖/๑๗ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้มีหนังสือไปยังสำนักงาน ก.พ.ร. แจ้งว่า กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้รับแจ้งจาก กระทรวงมหาดไทยว่า จังหวัดสระบุรีได้หารือแนวทางการปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ต่อสำนักงาน ก.พ.ร. โดยคณะอนุกรรมการพัฒนาระบบบริหาร ราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดิน มีความเห็นและสรุปสาระสำคัญว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมได้แต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด ซึ่งเป็นการแต่งตั้งโดยตำแหน่ง แต่อำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ การเป็นนายทะเบียนมิใช่อำนาจปกติหรืออำนาจทั่วไปในการปฏิบัติราชการ แต่เป็นอำนาจเฉพาะตัว ของนายทะเบียน ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงไม่อาจมอบอำนาจการปฏิบัติราชการเรื่องดังกล่าวให้แก่ รองผู้ว่าราชการจังหวัด กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้รับมอบหมายจากกระทรวงวัฒนธรรมให้พิจารณา ขอบทวนความเห็นของคณะอนุกรรมการพัฒนาระบบบริหารราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัย ปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินในกรณีดังกล่าว ทั้งนี้ โดยเห็นว่าอาจทำให้เกิดปัญหาในการ ปฏิบัติงานของนายทะเบียนประจำจังหวัด นอกจากนี้ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติมประกอบกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ มีเจตนารมณ์ปรากฏอยู่ในเหตุผลการประกาศใช้เพื่อต้องการสนับสนุนให้มีการมอบอำนาจให้ปฏิบัติ ราชการแทนได้กว้างขวางขึ้น เพื่อเน้นการบริการประชาชนให้มีความสะดวกรวดเร็ว และพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้กำหนดห้ามการมอบอำนาจไว้ ดังนั้น หากกระทรวงวัฒนธรรมมีนโยบายให้นายทะเบียนประจำจังหวัดปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยสามารถมอบอำนาจต่อให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้า ส่วนราชการจังหวัดที่เกี่ยวข้องปฏิบัติราชการในเรื่องดังกล่าวได้ จะเป็นไปตามเจตนารมณ์ ของพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับ พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ หรือไม่

สำนักงาน ก.พ.ร. ได้นำข้อหารือดังกล่าวเสนอคณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการ เกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินพิจารณาแล้ว เห็นว่า โดยที่มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไข เพิ่มเติม บัญญัติว่า “อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่น ที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของ คณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น

หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา” ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวหมายความว่า อำนาจในการสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการ หรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรี ที่มีลักษณะเป็นการปฏิบัติราชการทั่วไปเท่านั้น ดังนั้น การพิจารณาการมอบอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ นอกจากจะพิจารณาว่ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรี ได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นการอย่างอื่น หรือห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้หรือไม่แล้ว ยังต้องพิจารณาอีกว่าเป็นอำนาจในการปฏิบัติราชการทั่วไป หรือเป็นอำนาจเฉพาะตัวด้วย เพราะถ้าเป็นอำนาจเฉพาะตัวแล้วจะไม่สามารถมอบอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการมอบอำนาจ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ แม้ว่าจะมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ก็ตาม เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า โดยที่มาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้แต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัด และข้อ ๑ ของประกาศกระทรวงวัฒนธรรม เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ได้แต่งตั้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด ซึ่งการที่กฎหมายกำหนดไว้เช่นนั้นก็มีเจตนารมณ์ที่จะให้ความสำคัญกับตัวบุคคลที่จะเป็นนายทะเบียนดังกล่าว จึงได้กำหนดให้รัฐมนตรีเป็นผู้กลั่นกรองบุคคลที่จะเป็นนายทะเบียนก่อน ประกอบกับเมื่อพิจารณาอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนตามมาตรา ๖๑ และมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้ว จะเห็นได้ว่า แม้กฎหมายฉบับดังกล่าวได้กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้หลายประการ เช่น การเข้าไปในสถานที่ การตรวจ ค้นอายัด หรือยึด การสั่งให้หยุด การสั่งห้าม เป็นต้น แต่ก็ได้หมายความว่าบุคคลซึ่งจะเป็นนายทะเบียนนั้นจะสามารถใช้อำนาจดังกล่าวได้ทันที เนื่องจากมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวได้กำหนดว่าในการปฏิบัติหน้าที่นายทะเบียนต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย ทั้งนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าอำนาจของนายทะเบียนนั้นเป็นอำนาจเฉพาะตัว อีกทั้งการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนมิได้เป็นการปฏิบัติราชการประจำ และบุคคลที่จะปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้ต้องเป็นบุคคลที่เฉพาะเจาะจงเป็นนายทะเบียนเท่านั้น ดังนั้น แม้ว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้กำหนดห้ามการมอบอำนาจไว้ก็ตาม แต่เมื่ออำนาจในการปฏิบัติหน้าที่การเป็นนายทะเบียนนั้นมีใช้อำนาจในการปฏิบัติราชการทั่วไป ซึ่งเป็นงานประจำแต่เป็นอำนาจเฉพาะตัวของนายทะเบียนแล้ว การปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนจึงมิใช่การปฏิบัติราชการตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉะนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงไม่อาจอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มอบอำนาจการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนให้แก่รองผู้ว่าราชการจังหวัด หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องได้ ซึ่งมีมติในประเด็นดังกล่าวก็สอดคล้องและเป็นไปในแนวทางเดียวกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา

อย่างไรก็ดี โดยที่คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาในประเด็นดังกล่าวได้วินิจฉัยตีความตามบทบัญญัติมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งได้ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้วประกอบกับกรณีดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดิน จึงมีมติให้สำนักงาน ก.พ.ร. หรือเรื่องดังกล่าวมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้กำหนดห้ามการมอบอำนาจไว้ ดังนั้น

ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัดตามมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะสามารถมอบอำนาจต่อให้แก่องค์ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องปฏิบัติราชการในเรื่องดังกล่าวได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงาน ก.พ.ร. โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.ร.) และผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมส่งเสริมวัฒนธรรม) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ในการปฏิบัติหน้าที่นายทะเบียนประจำจังหวัดของผู้ว่าราชการจังหวัดในแต่ละจังหวัดมีข้อขัดข้องเกี่ยวกับการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยเฉพาะอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนประจำจังหวัดในการอนุญาตให้ประกอบกิจการเกี่ยวกับภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ตามบทบัญญัติต่างๆ อันเนื่องมาจากจังหวัดมีเขตพื้นที่กว้างขวาง ประกอบกับการคมนาคมในบางพื้นที่ไม่สะดวกซึ่งต้องใช้เวลาที่แต่ละเรื่องจะมาถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ในฐานะนายทะเบียนประจำจังหวัดที่จะพิจารณาดำเนินการอนุญาต ทำให้เกิดความล่าช้า และไม่คล่องตัวในการปฏิบัติหน้าที่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) พิจารณาแล้ว เห็นว่า นายทะเบียนประจำจังหวัดเป็นตำแหน่งที่กำหนดขึ้นตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และปัจจุบันรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔^๑ มาตรา ๕^๒ และมาตรา ๖^๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ออกประกาศกระทรวงวัฒนธรรม เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยกำหนดไว้ในข้อ ๒^๔ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด เพื่อให้มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ภายในเขตจังหวัดของตน

สำหรับอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนประจำจังหวัดนั้น พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัติให้นายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตให้ประกอบกิจการเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์ตามมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง^๕ การประกอบกิจการให้เข้า

^๑มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนกลางหรือนายทะเบียนประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒มาตรา ๕ ให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร

ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน

^๓มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน พนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

^๔ข้อ ๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

^๕มาตรา ๓๗ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ฯลฯ

ฯลฯ

แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ตามมาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง^๖ การจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง^๗ และการประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวิดิทัศน์ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง^๘ รวมทั้งอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๑ วรรคหนึ่ง^๙ ซึ่งอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนประจำจังหวัดตามบทบัญญัติดังกล่าวนี้ ย่อมเป็นอำนาจเฉพาะสำหรับนายทะเบียนประจำจังหวัดเท่านั้น และมีใช้อำนาจหน้าที่ในตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อกรณีนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนประจำจังหวัดผู้ว่าราชการจังหวัดย่อมมีอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนประจำจังหวัดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยผลแห่งการแต่งตั้งนั้น มิใช่เพราะดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่อย่างใด

ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๓๘^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๓๘ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๕๓ ห้ามผู้ใดจัดตั้งหรือประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๕๔ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวิดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๖๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ร้านวิดิทัศน์ สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์ วิดิทัศน์ สื่อโฆษณา หรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจ คั่น อายุัด หรือยึดภาพยนตร์ วิดิทัศน์ หรือสื่อโฆษณาในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น

(๓) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

(๔) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ หรือวิดิทัศน์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง

(๕) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๔๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๓๘ อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งอาจกำหนดให้มีการมอบอำนาจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งตลอดจนการมอบอำนาจให้ทำนิติกรรมสัญญา ฟ้องคดีและดำเนินคดี หรือกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขในการมอบอำนาจหรือที่ผู้รับมอบอำนาจต้องปฏิบัติก็ได้

(มีต่อหน้าถัดไป)

เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักทั่วไปของการมอบอำนาจ แม้จะได้กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดอาจมอบอำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่นปฏิบัติราชการแทน ถ้าไม่มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นกำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ก็ตาม แต่ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวนั้นจะมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนได้ก็แต่เฉพาะอำนาจในการปฏิบัติราชการโดยทั่วไปของตำแหน่งนั้นเท่านั้น บทบัญญัติดังกล่าวนี้มีอาจนำมาใช้กับการมอบอำนาจเฉพาะตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจเฉพาะตัวของผู้นั้นได้ ซึ่งเรื่องในทำนองเดียวกันนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้วในเรื่องเสร็จที่ ๓๘๘/๒๕๒๙^{๑๑} และเรื่องเสร็จที่ ๑๒๙/๒๕๕๐^{๑๒}

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าอำนาจนายทะเบียนประจำจังหวัดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นอำนาจเฉพาะตัวซึ่งเกิดจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมแล้ว กรณีจึงไม่อาจนำบทบัญญัติมาตรา ๓๘^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการมอบอำนาจมาใช้บังคับได้ ประกอบกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับการมอบอำนาจของนายทะเบียนประจำจังหวัดไว้เป็นการเฉพาะแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะนายทะเบียนประจำจังหวัดจึงไม่อาจมอบอำนาจของนายทะเบียนประจำจังหวัดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้แก่รองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องปฏิบัติราชการแทนได้

อย่างไรก็ดี เพื่อเป็นการแก้ไขข้อขัดข้องในการดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เมื่อมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้บัญญัติกำหนดจำนวนของนายทะเบียนประจำจังหวัดของแต่ละจังหวัด คงบัญญัติไว้แต่เพียงเฉพาะให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดเพื่อให้มีอำนาจหน้าที่ภายในเขตจังหวัดของตนเท่านั้น

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๑๐)

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับอำนาจในการอนุญาตตามกฎหมายที่บัญญัติให้ต้องออกใบอนุญาตหรือที่บัญญัติผู้มีอำนาจอนุญาตไว้เป็นการเฉพาะ ในกรณีเช่นนั้นให้ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวมีอำนาจมอบอำนาจให้ข้าราชการซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาและผู้ว่าราชการจังหวัดได้ตามที่เห็นสมควร หรือตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ในกรณีมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจมอบอำนาจได้ต่อไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ผู้มอบอำนาจกำหนด

ในกรณีตามวรรคสาม เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนจะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดรายชื่อกฎหมายที่ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวอาจมอบอำนาจตามวรรคหนึ่งตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวก็ได้

การมอบอำนาจให้ทำเป็นหนังสือ

^{๑๑}บันทึก เรื่อง การมอบอำนาจในการเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนมาก ที่ นร ๐๕๐๑/๑๗๖๕ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๙ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^{๑๒}บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การมอบอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและอธิบดีกรมอนามัย ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๒๓๙ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๐ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^{๑๓}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๐, ข้างต้น

ซึ่งในกรณีนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมย่อมสามารถใช้อำนาจแก้ไขเพิ่มเติมประกาศ
กระทรวงวัฒนธรรม เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์
และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดให้จังหวัดที่มีปัญหา
มีนายทะเบียนประจำจังหวัดหลายคนเพื่อรับผิดชอบในแต่ละพื้นที่ภายในเขตจังหวัดนั้น ๆ ก็ย่อม
กระทำได้

(นายอัษฎพร จารุจินดา)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มิถุนายน ๒๕๕๖